

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 593/2024
14.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Тајјане Вуковић, Биљане Синановић, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Александра Будовалчева, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 5.К. 89/23 од 09.11.2023. године и Вишег суда у Сомбору Кж1. 20/24 од 19.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Будовалчева, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 5.К. 89/23 од 09.11.2023. године и Вишег суда у Сомбору Кж1. 20/24 од 19.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору 5.К. 89/23 од 09.11.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 4 месеца, и ослобођен је обавезе плаћања трошкова кривичног поступка који падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1. 20/24 од 19.02.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Будовалчева и пресуда Основног суда у Сомбору 5.К. 89/23 од 09.11.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Александар Будовалчев, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи или само одлуку донету по редовном правном леку тако да окривљеног ослободи од оптужбе за дело за које је оптужен.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер радња извршења дела која се окривљеном ставља на терет и за коју је правноснажно осуђен не представља радњу извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, јер у поруци коју је окривљени написао и послао оштећеном не наводи се, нити се ставља у изглед да ће напасти на живот или тело оштећеног или њему блиског лица, те претња која је предмет овог поступка је неостварива, неодређена, није учињена озбиљно и није изазвала осећај угрожености.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани, а исти су већ били предмет оцене другостепеног суда, о чему је тај суд дао довољне и јасне разлоге на страни 3. пасус 1, 2, и 3 образложења пресуде, које овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Осим тога, речи окривљеног наведене у изреци пресуде посматране у целини и у контексту чињенице да је оштећени отац лица за чије се убиство терети окривљени и због кога се налази у казни – поправном заводу, представљају озбиљну и конкретну претњу нападом на живот и тело оштећеног, који је код оштећеног по наводима вештака изазвао осећај страха за сопствени живот и телесни интегритет, при чему последица у виду осећаја несигурности и угрожености пасивног субјекта, односно страха за свој живот или тело, одређује се субјективно и није потребно да је сигурност и објективно била угрожена, односно да је претња реално и остварива, већ је битно само осећање несигурности и угрожености које је несумњиво по наводима вештака и постојало.

Стога су оцењени као неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да дело за које је оптужени оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело, односно да је побијаном правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**